

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 lipca 2017 r.
sprawy Z. P.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt XXI K (...),

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K., Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego Z. P. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy w K. Wydział XXI Karny, sygn. XXI K (...), uznał oskarżonego Z. P. za winnego wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za co wymierzył oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. Ponadto, Sąd przypisał oskarżonemu przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. na szkodę D. D., stosując nadzwyczajne złagodzenie kary polegające na odstąpieniu od jej wymierzenia, przy czym orzeczono od oskarżonego na rzecz ww. pokrzywdzonego kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiodła obrońca oskarżonego z urzędu, zaś po jej rozpoznaniu wyrokiem z dnia 9 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w K. Wydział II Karny, sygn. akt II AKa (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca skazanego wniosła kasację, zaskarżając ten wyrok w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o karze, a w kasacji zarzuciła:

1. rażące naruszenia prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

- art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nierozpoznaniu przez Sąd odwoławczy zarzutu sformułowanego w punkcie 2 tiret drugi apelacji obrońcy, którego przedmiotem było zakwestionowanie ustalenia faktycznego co do „wysokiego stopnia społecznej szkodliwości” czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku Sądu Okręgowego w K., podczas gdy Sąd *ad quem* obowiązany jest rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym;

- art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego zarzut apelacyjny sformułowany w punkcie 2 tiret drugie apelacji obrońcy dotyczący błędnego ustalenia faktycznego co do „dość wysokiego” stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego skazanemu w punkcie 1. wyroku Sądu Okręgowego w K., Sąd *ad quem* uznał za niezasadny w optyce przywołanej przez obrońcę argumentacji kwestionującej dopuszczalność oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, odpowiadającego typizacji z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., przez pryzmat tego, że czyn taki wymierzony jest

w zdrowie i życie człowieka.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w K., w części, tj. w zakresie orzeczenia o karze i przekazanie sprawy temu Sądowi w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu, który uzasadniał jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Dwa sformułowane kasacji zarzuty sprowadzają się w istocie do podniesienia jednej kwestii, tj. poprawności kontroli odwoławczej sprawowanej przez Sąd Apelacyjny, w zakresie rozważenia zarzutu zawartego w pkt 2 tiret drugie apelacji, czyli zarzutu błędnego ustalenia faktycznego co do tego, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego skazanemu jest dość wysoki. Do tego zarzutu apelacyjny Sąd odwoławczy odniósł się na s. (...) uzasadniania zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny zauważył tam, że wątpliwości obrońcy co do „dość wysokiego” stopnia społecznej szkodliwości czynu są „wręcz niezrozumiałe”, jeśli uwzględnić zamiar sprawcy, sposób działania i finalne skutki na zdrowiu ofiary związane z naruszeniem narządów jej ciała. Rozważania te zawarte są wprawdzie bardzo zwięzłe, ograniczają się bowiem do jednego rozbudowanego zdania, lecz jasno oddają zapatrywanie Sądu odwoławczego na podważoną przez obrońcę kwestię. Z zapatrywaniem tym Sąd Najwyższy w pełni się zgadza. Obrońca zdaje się zapominać, że skazany działał z bezpośrednim zamiarem pozbawienia pokrzywdzonej życia, zadał jej silny cios dużych rozmiarów nożem w kierunku serca i tylko splot szczęśliwych okoliczności sprawił, że pokrzywdzona przeżyła atak skazanego, a skutki na jej ciele ograniczyły się do „rany kluto-ciętej okolicy pachowej lewej drążącej po zewnętrznej ścianie klatki piersiowej do okolicy piersiowej lewej, rany ciętej palca IV ręki prawej oraz zasinienia kości policzkowej, podbiegnięć krwawych powieki górnej i dolnej oka prawego, trzech niewielkich zasinień na ramieniu prawym i otarcia naskórka na prawym kolanie, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres trwający dłużej niż 7 dni”. Nie można mieć zatem wątpliwości, że niezależnie od generalnej, mierzonej *in abstracto* wysokiej społecznej szkodliwości czynów

skierowanych przeciwko życiu i zdrowiu, czyn skazanego miał też dość wysoki stopień społecznej szkodliwości oceniany *in concreto*, w realiach niniejszej sprawy. Wniosek, do jakiego doszedł Sąd odwoławczy badając omawiany zarzut obrońcy był więc poprawny, zaś sposób wyrażenia tego w treści pisemnego uzasadnienia był dostatecznie jasny i wskazywał główne powody, dla których Sąd Apelacyjny takie stanowisko zajął. Z tego względu sposób odniesienia się przez Sąd Apelacyjny do omawianego zarzutu obrońcy w ocenie Sądu Najwyższego mieści się w standardzie rzetelnej kontroli odwoławczej, określonej w art. 457 § 3 k.p.k., zwłaszcza wobec znacznie obszerniejszego i szczegółowego przedstawienia tej kwestii w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego (s. 24-25 uzasadnienia wyroku SO).

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

r.g.